

Kropp, rom og tid

*Stavanger Kunstforening: Cathrine Gilje
Fotoobjekter. T.o.m. 29.
sept.*

Utstilling

Trond Borgen

Stavanger Kunstforening fortsetter sin prisverdige presentasjon av unge, interessante kunstnere. Denne gang er det en lokal fotografidebutant, Cathrine Gilje, som lar hele utstillingen kretse om bevegelse i rom; og som presenterer arbeidene som fotoobjekter.

Hennes egen kropp er sentral i alle bildene. Slik framstår hun både som subjekt og objekt for sine egne fotografier, ettersom hun arbeider på begge sider av kameraets objektiv. «Kontinuitetsformer», en serie på 11 fotografier montert i pleksiglassbokser, viser en naken kropp i bevegelse, med hvitmalte planker som de eneste rekvisittene. Både plankene og dansen definerer rommet – det er som om den sårbare nakenheten bare kan overleve ved å ta

rommet i besittelse gjennom besvergelsen. Det er en overlevelsesstrategi som både er fysisk og mental, men også svært flyktig.

Dette flyktige fastholder Gilje i fotografiet – det dynamiske blir plutselig statisk. Men den fotografiske serien viser et forløp i tid: Rommet kan bare mestres over tid; og billedserien blir et redskap til å formidle tidens dynamiske gang i et medium som i sitt vesen er statisk.

Et par av enkeltbildene i denne serien er kraftig forstørret og manipulert i en datamaskin. Her er ingen overfladisk fascinasjon over ny teknologi – snarere brukes den som et nødvendig hjelpemiddel i uttrykkets tjeneste. I disse store arbeidene er det som om legemet er i ferd med å oppløses, som om besvergelsen i bevegelsene ikke er nok til å opprettholde den menneskelige identiteten. Og i det tredelte «Rotasjon» I er kroppen forvandlet til ren, dynamisk energi uten klare avgrensninger, men likevel med en slags forankring i to hvite linjers kryssende punkt. Disse bildene klargjør Giljes

interesse for å temme bevegelsens dynamikk i en klar komposisjon.

Når hun slik anvender sin egen kropp i fotografiske serier, er her også et element av performance-dokumentasjon. En performance er vår tids utvidede selvportrett, hvor kunstneren bruker sin kropp i handlinger som ofte gis form av ritualer. Cathrine Gilje lager ingen forestilling foran publikum; hun utfolder i stedet sine dynamiske bevegelser foran et kjølig registrerende kamera. Det er den videre bearbeidelsen av bildene, og den sammenheng hun setter dem inn i, som gjør dem til noe langt mer enn en kjølig, klinisk registrering.

Innimellom de større arbeidene har hun plassert et dusin små, kontaktkopierte fotografier, bak bemalt glass. Disse bildene er som skjør pust fra en eksistens som nesten ikke er til, men som likevel insisterer på sin menneskelige identitet. En poetisk bekreftelse av menneske og av kunstner som gjør et betydelig inntrykk og som er et verdifullt fundament for Giljes videre utvikling.